

Arrest

nr. 231 831 van 27 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2018 vroeg de verzoekster via de Belgische ambassade te Islamabad een visum kort verblijf (familiebezoek) aan.

Op 14 maart 2018 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de afgifte van het visum kort verblijf.

Op 19 maart 2019 diende de verzoekster via de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), ten einde haar meerderjarige Belgische schoonzoon, dhr. A. H., te vervoegen.

Op 23 oktober 2019 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de afgifte van het visum lang verblijf.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

Aangezien betrokkene (50JAAR OUD) zich bij de meerderjarige (34 JAAR) BELGISCHE schoonzoon H. A. H. 16/02/1985° in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40TER van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU moeder ifv Belgische meerderjarige schoonzoon) is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. De echtgenoot van betrokkene zou dan wel overleden zijn in 2014, er zijn geen afdoende bewijzen dat zij daadwerkelijk slechts 1 kind heeft gekregen heeft dewelke sinds 2015 in België verblijft. Op basis van de gegevens van het Rijksregister heeft haar dochter (+ schoonzoon) inmiddels 2 Belgische kinderen, en wonen zij op een appartement met 2 slaapkamers. Het is onduidelijk op welke wijze een samenwonen aldaar leefbaar kan zijn, en het is eveneens onduidelijk waarom betrokkene als volwassene nog bij haar volwassen kind en schoonzoon zou willen gaan wonen. De schoonzoon kwam op 10/08/2010 aan in België en werd 07/06/2011 als vluchteling erkend door het CGVS. Naderhand huwde hij in 2013 met de dochter van betrokkene die uiteindelijk in 2015 naar België kwam in het bezit van een D-visum gezinshereniging. Het vermoeden dat betrokkene mogelijk meer dan 1 kind heeft wordt evenzeer gesterkt door het feit dat na het overlijden van de echtgenoot in 2014 en het vertrek van de enige dochter naar België in 2015, betrokkene nog 4 jaar gewacht (februari 2019) heeft om een humanitair visum aan te vragen om zich bij hem (hen) te vestigen. Betrokkene vroeg voordien dan wel een visum kort verblijf aan, dewelke geweigerd werd (14/03/2018), doch was het doel van deze aanvraag een verblijf in België van max 3 maanden en kan deze niet beschouwd worden als een aanvraag om zich bij haar dochter en schoonzoon te vestigen. Hieruit blijkt duidelijk dat betrokkene na het vertrek van de dochter naar België niet heeft getracht om haar (via schoonzoon) ZO SNEL MOGELIJK te vervoegen. Uit de verklaringen van de schoonzoon in het kader van zijn asielpprocedure dd 08/09/2010 blijkt evenzeer dat hij nog 6 zussen en 2 stiefbroers in Afghanistan heeft. Betrokkene bewijst niet afdoende familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst, betrokkene is weduwe doch staat haar familiaal isolement niet vast, het is binnen de Afghaanse cultuur (in tegenstelling tot voor kort in de Chinese cultuur) ongewoon om slechts 1 kind te hebben. Overigens zijn er sowieso leden van de schoonfamilie (ondermeer 6 zussen van de schoonzoon). Wat betreft de voorgelegde geldtransfers vanuit België op naam van de schoonzoon, dient te worden opgemerkt dat als ontvanger nergens de naam van betrokkene vermeld staat, het is dus niet bewezen dat betrokkene rechtstreekse financiële of andere steun verkrijgt vanwege de Belgische schoonzoon of dochter. Op enkele geldtransfers staat als naam van de ontvanger dan wel de echtgenoot T. M., waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat deze steun ook naar betrokkene ging, doch is het vreemd dat er bewijzen van geldtransfers dd. 2017 werden voorgelegd naar T. M. terwijl hij volgens de overige documenten op 07/02/2014 overleden zou zijn ten gevolge van kanker (Zie Death & Inheritance Certificate Confession Letter dd 11/07/2018). Hoe is het mogelijk dat betrokkene in 2014 weduwe werd en er in 2017 nog geld door de overleden echtgenoot werd afgehaald? Dergelijke

tegenstrijdigheden komen de geloofwaardigheid van de visumaanvraag niet ten goede. Op andere documenten werd geld verzonden naar de dochter van betrokkene, en dus eveneens niet naar betrokkene, wel vanwege de schoonzoon naar zijn Afghaanse echtgenote. Wat betreft mogelijke humanitaire elementen volstaat het loutere feit dat betrokkene uit Afghanistan afkomstig is niet om een humanitair visum af te leveren, ondanks het feit dat de moeilijke levensomstandigheden in Afghanistan hier niet ontkend worden. Zonder duidelijke humanitaire elementen zou de afgifte van een humanitair visum in dit geval een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Wat betreft mogelijke medische elementen dient te worden opgemerkt dat het document dd. 10/08/2018 "Ministry of Public Health/Sehat Watan Curative Hospital" stellende dat betrokkene epileptische aanvallen heeft te wijten aan overlijden echtgenoot en vertrek enige dochter naar België, niet in overweging wordt genomen wegens twijfels omtrent de authenticiteit van dit document, en er geen medisch rapport vanwege een aan de Belgische ambassade gelieerde arts voorgelegd werd. Betrokkene is meerderjarig en ondanks alleenstaande weduwe te zijn wordt er van haar geacht om voor zichzelf te kunnen instaan. Indien nodig kan zij financieel gesteund (blijven??) worden door haar schoonzoon vanuit België via internationale geldoperatoren zoals Western Union en Moneygram. Contact houden met de schoon 20on, dochter en 2 Belgische kleinkinderen kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsap en andere. Het staat betrokkene vrij een verzoek tot herziening / nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Zij meent dat er een manifeste beoordelingsfout is begaan.

Het eerste onderdeel van het middel stelt:

"Eerste onderdeel: schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

De bestreden beslissing oordeelt dat er geen afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier zijn en dat artikel 8 EVRM in casu geen positieve verplichtingen oplegt aan de Belgische Staat op basis van een onvolledige lezing van het administratief dossier.

Zo stelt de bestreden beslissing dat verzoekster geen afdoende bewijs brengt van het feit dat ze slechts een kind heeft gekregen.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat het stuk 3 van de aanvraag, het medisch attest van Sehat Watan Curative Hospital, vermeldt dat de enige dochter van verzoekster in het buitenland is.

Vervolgens beschikt de verwerende partij ook over het visumdossier van de dochter van verzoekster, gezien ze daar ook zelf naar verwijst. In dat dossier heeft de dochter van verzoekster, in tempore non suspecto, ook aangegeven enig kind te zijn.

Die elementen tonen voldoende aan dat verzoekster slechts een kind heeft, vooral gezien er geen officiële documenten bestaan die aangeven hoeveel kinderen iemand heeft in Afghanistan.

Zowel de zorgvuldigheidsplicht als de materiële motiveringsplicht werden hierdoor geschonden.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing: "Het vermoeden dat betrokkene mogelijk meer dan 1 kind heeft wordt evenzeer gesterkt door het feit dat na het overlijden van de echtgenoot in 2014 en het vertrek van de enige dochter naar België in 2015, betrokkene nog 4 jaar gewacht (februari 2014) heeft om een humanitair visum aan te vragen om zich bij hem (hen) te vestigen. Betrokkene vroeg voordien dan wel een visum kort verblijf aan, dewelke geweigerd werd (14/03/2018), doch was het doel van deze aanvraag een verblijf in België van max 3 maanden en kan deze niet beschouwd worden als een aanvraag om zich bij haar dochter en schoonzoon te vestigen."

Het visum kort verblijf werd toen echter geweigerd omwille van het vermoeden dat verzoekster zich in werkelijkheid voor langere tijd in België wou vestigen dan de voorziene drie maanden. De verwerende partij kan niet tegelijk beweren dat verzoekster eigenlijk voor langer dan drie maanden naar België wou komen en dat het doel van de aanvraag een verblijf van maximaal drie maanden was.

Daarenboven is de beslissing tegenstrijdig. Zo stelt het dat verzoekster enkel die vier jaar in Afghanistan kon overleven dankzij andere kinderen dan haar dochter in België, en dat zonder andere kinderen ze veel vroeger een aanvraag humanitair visum zou hebben ingediend. Tegelijk stelt de beslissing dat verzoekster ook steun zou kunnen krijgen van haar schoonfamilie, en dat er dus geen humanitaire motieven voorhanden zijn. Dit is volledig tegenstrijdig en dus in strijd met de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing bevat eveneens volgende motivering: "Wat betreft de voorgelegde geldtransfers vanuit België op naam van de schoonzoon, dient te worden opgemerkt dat als ontvanger nergens de naam van betrokkene vermeld staat, het is dus niet bewezen dat betrokkene rechtstreekse financiële of andere steun verkrijgt vanwege de Belgische schoonzoon of dochter. Op enkele geldtransfers staat als naam van de ontvanger dan wel de echtgenoot T. M. , waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat deze steun ook naar betrokkene ging, doch is het vreemd dat er bewijzen van geldtransfers dd. 2017 werden voorgelegd naar T. M. terwijl hij volgens de overige documenten op 07/02/2014 overleden zou zijn ten gevolge van kanker (Zie Death & Inheritance Certificate Confession Letter dd 11/07/2018). Hoe is het mogelijk dat betrokkene in 2014 weduwe werd en er in 2017 nog geld door de overleden echtgenoot werd afgehaald? Dergelijke tegenstrijdigheden komen de geloofwaardigheid van de visumaanvraag niet ten goede."

Ten eerste is het volledig fout om te beweren dat de naam van verzoekster nergens vermeld werd op de geldoverdrachten. Op de bewijzen van 03-03-2018, van 15-05-2018, 10-07-2018, 1 1- 06-2018, 24-09-2018, 17-08-2018, 22-11-2017 vermelden telkens als naam van ontvanger M. A. (stuk 3). Dit is manifest in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Wat het geldoverdracht naar T. M. betreft van 2017 is de achternaam inderdaad T. M., maar de voornaam is H.. Dat is de dochter van verzoekster, die logischerwijze de naam van haar vader draagt. Ze was toen op bezoek bij haar moeder en het was gemakkelijker om het geld via haar aan haar moeder te geven. Opnieuw is de bestreden beslissing gebaseerd op een ernstige onzorgvuldigheid en is de motivering van de beslissing foutief, in strijd met de materiële motiveringsplicht.

De verwerende partij heeft een grote appreciatiemarge in het kader van aanvragen op grond van artikel 9 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd echter duidelijk genomen op basis van een verkeerde analyse van het dossier, waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden."

2.2. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen over deze grieven het volgende op:

"In een eerste onderdeel haalt verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht aan.

Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden, doordat de gemachtigde van de Minister heeft geoordeeld dat verzoekende partij geen afdoende bewijs brengt van het feit dat ze slechts één kind heeft gekregen.

Het is niet onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoekende partij mogelijk meer dan één kind heeft, gezien verzoekende partij na het overlijden van haar echtgenoot in 2014 en het vertrek van haar enige dochter naar België in 2015, nog 4 jaar heeft gewacht om een humanitair visum aan te vragen.

Verzoekende partij haalt in dit kader aan dat uit haar voorgelegd stuk 3 bij de aanvraag en het voorgelegd medisch attest blijkt dat de enige dochter van de verzoekende partij in het buitenland verblijft.

Dienomtrent heeft de gemachtigde gemotiveerd dat het document dd. 10.08.2018 niet in overweging kan genomen worden wegens twijfels omtrent de authenticiteit van het document en er geen medisch rapport vanwege een aan de Belgische ambassade gelieerde arts voorgelegd werd.

Vervolgens uit verzoekende partij kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat de naam van verzoekende partij nergens vermeld wordt op de geldoverdrachten, die door verzoekende partij werden voorgelegd.

Verweerder wijst erop dat uit de voorgelegde geldoverdrachten bij haar aanvraag nergens blijkt dat de geldtransfers naar verzoekende partij werden gericht. Zo werd de naam M. H. of M. A. vaak als

ontvanger aangeduid. Het is pas na het nemen van de bestreden beslissing dat verzoekende partij geldtransfers overlegt, waaruit blijkt dat verzoekende partij als ontvanger werd aangeduid.

Dit was niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze geldoverdrachten, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.”

2.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

2.4. Vooreerst betwist de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat er geen afdoende bewijzen zijn dat zij slechts één kind, een dochter, heeft, die thans met de Belgische schoonzoon, nadat eerst aan hem de vluchtelingenstatus werd toegekend, in België woont.

De bestreden beslissing stelt inderdaad dat er geen afdoende bewijzen zijn dat de verzoekende partij slechts één kind heeft. Zij baseert zich op het gegeven dat de verzoekende partij vier jaar wachtte om deze visumaanvraag in te dienen en dus niet getracht heeft zo snel mogelijk haar kind en schoonzoon te vervoegen en op het gegeven dat het in Afghanistan ongebruikelijk is om slechts één kind te hebben (*sic*).

Uit het administratief dossier blijkt dat een attest werd voorgelegd van de vertegenwoordiger van het 13° district (met nummer 9165636) die bevestigt dat de verzoekende partij enkel één dochter heeft. Ook het “*Death & Inheritance Certificate*” van 11 juli 2018 bevestigt dat de enige erfgenamen de verzoekende partij en haar dochter zijn.

Van de verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij een negatief bewijs levert. Het komt de Raad kennelijk onredelijk over dat uit het afleiden dat het ongebruikelijk is in Afghanistan om maar één kind te hebben en het vier jaar duurde vooraleer een visum lang verblijf werd aangevraagd, een vermoeden wordt aangenomen dat de verzoekende partij meerdere kinderen heeft. Verder merkt de verzoekende partij correct op dat ook in het medisch attest van het ‘Sehat Watan Curative Hospital’ wordt vermeld dat de enige dochter van de verzoekende partij in het buitenland verblijft. De verwerende partij stelt dit document in vraag wegens twijfels omtrent de authenticiteit, maar legt niet uit waarom aan de echtheid van het document wordt getwijfeld. Enkel twijfels hebben omdat deze specialist een niet aan de Belgische ambassade gelieerd arts is, zoals de verwerende partij opmerkt, lijkt niet kennelijk redelijk. Uit het administratief dossier blijkt evenmin of de verwerende partij al dan niet getracht heeft de gelieerde arts te contacteren of enige navraag heeft verricht.

2.5. De verzoekende partij bekritiseert tevens het motief van de bestreden beslissing dat handelt over de geldtransfers. Nazicht van het administratief dossier, zoals het de Raad voorligt, leert dat inderdaad, voor het nemen van de bestreden beslissing, geldtransfers werden voorgelegd, rechtstreeks gericht aan de verzoekende partij. De gemachtigde heeft zelfs stempels geplaatst van “*onleesbaar*” op deze documenten, maar de naam van de verzoekende partij staat vermeld als begunstigde en de bedragen zijn ook leesbaar. Enkel twee van deze transfers hebben een moeilijke of niet leesbare datum. De

verzoekende partij stelt correct dat de “bewijzen van 03-03-2018, van 15-05-2018, 10-07-2018, 11-06-2018, 24-09-2018, 17-08-2018, 22-11-2017” telkens als naam van ontvanger de verzoekende partij vermelden. Deze bewijzen werden een tweede maal overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan de tweede maal na het nemen van de bestreden beslissing. Waar de verwerende partij voorhoudt dat deze bewijzen niet werden overgemaakt aan haar voor het nemen van de bestreden beslissing, kan dit geenszins uit het administratief dossier afgeleid worden. Het administratief dossier dat werd overgelegd is niet geïnventariseerd. En deze bewijzen bevinden zich bij de bewijzen waarvan wel sprake is in de bestreden beslissing, samen met de inventaris van de stukken, ingediend bij de aanvraag. Ook bevindt zich in het administratief dossier een bewijs van verzenden van een mail van 27 februari 2019 van de raadsman van de verzoekende partij naar de verwerende partij waarbij nog een stuk is toegevoegd. Het blijkt uit het administratief dossier niet wat dat stuk is. Het is niet (meer) toegevoegd aan de mail. De Raad kan niet anders besluiten dan dat deze bewijzen wel degelijk in het administratief dossier voorhanden waren voor het nemen van de bestreden beslissing omdat verschillende geldtransfers de stempel “onleesbaar” hebben en diegene die werden overgemaakt na het nemen van de bestreden beslissing eenzelfde nummer hebben, maar niet de stempel “onleesbaar”. De verwerende partij heeft de geldtransfers onvoldoende onderzocht en stelt niet correct dat geen enkele geldtransfer met rechtstreekse ontvangst aan de verzoekende partij is aangetoond. Het blijkt niet dat deze geldtransfers niet alleen bij brief van 18 november 2019 zijn overgemaakt, nu deze stukken kunnen teruggevonden worden bij de aanvankelijke stukken waarover de verwerende partij in de bestreden beslissing spreekt.

Verder komt het de Raad niet toe in de plaats van de overheid zich uit te spreken welke beslissing moet genomen worden, rekening houdend met de geldtransfers, rechtstreeks aan de verzoekende partij overgemaakt, en rekening houdend met het gegeven dat de vaststelling dat de verzoekende partij vermoedelijk meerdere kinderen heeft, onjuist is, op basis van het administratief dossier zoals het de Raad voorligt.

De bestreden beslissing werd onzorgvuldig voorbereid en is niet gesteund op een correcte feitenvinding.

De verzoekende partij maakt aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in de hierboven besproken mate geschonden zijn. Dit volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

De overige onderdelen hoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN